

hání ohledně obou četnických strážmistrů, poněvadž prý obžalovaný byl vyslechnut k obvinění z přestupku urážky na cti teprve při hlavním přelíčení (16. června 1924), v době, kdy již dávno uplynula promlčecí lhůta 3měsíční, kdežto dřívější jeho výslech ze dne 8. října 1923 se prý týkal pouze obvinění ze zločinu utržení na cti. Avšak také tato námitka zmateční stížnosti jest bezpodstatna. Žalobní čin, jež veřejná obžaloba kvalifikovala jako zločin podle §u 209 tr. zák. a rozsudek pouze jako přestupek §u 487 tr. zák., se stal 26. a 27. září 1923. Návrh obou uražených četnických strážmistrů Jana C-a a Jindřicha H-e na případné stíhání obžalovaného pro přestupek urážky na cti dle §u 487 tr. zák., datovaný 10. říjnem 1923, byl předložen zemským četnickým velitelstvím v Opavě, se svolením ke stíhání státnímu zastupitelství v Opavě 19. října 1923 a došel již 24. října 1923 okresnímu soudu v Hlučíně. Při tomto stavu věci nemůže býti řeči o pomnutí trestnosti z důvodu t. zv. subjektivního promlčení, t. j. z důvodu nepodání žádosti za trestní stíhání v žalobní lhůtě §u 530 tr. zák. a nebylo proto třeba zabývat se dále otázkou, byli-li Janem C-em při výslechu dne 20. listopadu 1923 opakovaný návrh na potrestání obžalovaného pro urážku na cti podán včas, totiž v šestinedělní lhůtě, běžící ode dne, kdy příslušné četnické velitelství nabylo vědomosti o trestném činu. Ani objektivní promlčení trestního stíhání nenastalo, poněvadž obviněný Antonín K. st. byl obeslán k výslechu o žalobním činu již dne 3. října 1923 a vyslechnut 8. října 1923. Při tom je lhostejno, že k výslechu došlo na základě trestního udání pro delikt oficiální, poněvadž čin, v tomto udání vyličený, jest úplně totožným s činem, pro nějž byl dodatečně, ovšem ve lhůtě §u 530 tr. zák., učiněn návrh na potrestání pro § 487 tr. zák. Provedením zmíněného soudního procesního výkonu proti pachateli jako obviněnému, nastalo přetržení promlčení s tím účinkem, že nové promlčení trestního stíhání mohlo počítí běžeti teprve od okamžiku, kdy by bylo trestní řízení s právní mocí ukončeno buď zastavením nebo osvobozujícím rozsudkem (§ 531 tr. zák.).

Čís. 1814.

Úmyslné zamlčení rozhodných skutečností jest krivým svědeckvím (§ 199 a) tr. zák.), je-li svědecká výpověď uzpůsobena tak, že u vyslychajícího soudce musí vzbuditi dojem úplnosti.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1924, Zm I 417/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku ze dne 15. května 1924, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 písm. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce (čís. 9 a) §u 281 tr. ř.) namítá stěžovatel, že jeho výpověď u okresního soudu v Mirovicích vůbec nemůže založiti skut-

kovou podstatu křivého svědectví před soudem, poněvadž prý nelze říci, že něco zamlčel, ježto ho soudce neupozornil na okolnost, dosvědčenou svědkem L-em, že jeho otec mluvil se svědkem o úplatku teprve potom, když obžalovaný odešel. Kdyby byl býval na věc upozorněn, byl by možnost této rozmluvy připustil, přes to, že mu okolnost ta známa nebyla. Dle náhledu zmateční stížnosti je zamlčení rozhodných okolností křivým svědectvím tenkrát, neřekne-li svědek něco, ač byl upozorněn, aby řekl vše, neb odpoví-li, že ničeho neví, přes to, že byl na určitou okolnost zvláště tázán. Zmateční stížnost jest na omylu. Úmyslné zamlčení rozhodných skutečností zakládá křivé svědectví, jakmile jest svědecká výpověď uzpůsobena tak, že u vyslychajícího soudce musí vzbuditi dojem úplnosti. Tak tomu bylo dle rozsudkových zjištění v tomto případě. Obžalovaný líčil u okresního soudu v Mirovicích věc tak, jako by jeho otec rozmlouval s L-em pouze v přítomnosti jeho a Františka Š-y, a vylučoval naprosto, že by otec před ním a Š-ou sliboval L-ovi 100 K za to, že ho bude voliti starostou. Tvrdil s určitostí, že není pravda, že jeho otec tenkrát L-ovi slíbil, že dostane oněch 100 K, dá-li mu svůj hlas při volbě starosty, poněvadž něco takového prý vůbec neslyšel, ačkoliv byli všichni pohromadě, při čemž ovšem zamlčel, že otec jeho potom ještě sám zůstal státi s L-em a s ním vyjednával. Náhled zmateční stížnosti, že obžalovaný měl býti vyšetřujícím soudcem předem upozorněn na obsah svědeckého seznání L-ova, by dle něho mohl zaříditi svou svědeckou výpověď, nemá opory v zákoně. Obžalovaný měl býti a byl poučen, že má jako svědek mluvit pravdu, a byl také upozorněn na dobrodiní zákona, že se může vzdáti svědectví. Rozhodnuv se, svědectví vydati, byl povinen, udati pravdu a nic nezamlčeti. Líčil-li věc tak, jako by otec s L-em vyjednával pouze v jeho přítomnosti, tvrdě, že před ním L-ovi ničeho nesliboval, při tom však úmyslně zamlčel, že otec s L-em vyjednávali ještě dodatečně v jeho nepřítomnosti, ač mu tato okolnost byla známa, nutně svou výpovědí musel vzbuditi dojem, že učinil seznání úplné, kdežto ve skutečnosti zamlčel rozhodnou okolnost. Odsouzení obžalovaného v tomto směru odpovídá tedy správnému výkladu zákona.

Čís. 1815.

Řidič automobilu jest ve smyslu §§ 335, 337 tr. zák. a § 45 min. nař. ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. povinen ihned, jakmile spatřil před sebou chodce, přecházejícího silnici, vydatně brzdit a rychlost tak zmírniti, aby byl pánem rychlosti; pouhá změna směru jízdy nestačí.

(Rozh. ze dne 1. prosince 1924, Zm I 502/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Litoměřicích ze dne 31. května 1924, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti života podle § 337 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto